

Ciberamor

Un relat de: [gaial](#)

Ciberamor

He intentat escriure't, però ho he esborrat tot. Sento una estranya sensació de nus a la gola, però ja no hi ha papallones voleiant al meu estómac com l'estiu que et vaig conèixer. Ho recordo perfectament. Era mitjans de juliol, les notes dels alumnes posades i el curs a les acaballes. Estava cansat de la recent lectura de la tesi, dels meus 20 anys de matrimoni, del meu cos en el qual el pas del temps havia deixat inexorablement les seves empremtes... A la pantalla de l'ordinador tenia la pàgina on havia entrat a consultar unes hores abans una adreça, a dalt al menú, apareixia l'opció Xat. Encara avui no sabia dir què em va impulsar a executar aquesta opció, suposo que la idea de passar l'estona enfront de l'alternativa sempre feixuga d'ordenar centenars de treballs i papers hi va tenir molt a veure.

Em vaig connectar al xat i vas aparèixer tu, una dona que em va captivar intel·lectual i humanament. Em vas semblar una persona sensible, educada, feliçment casada, però aclaparada pel pas del temps i per la recent lectura de la tesi que t'havia deixat exhausta i t'havia robat ocasions de viure. En les opinions que vam anar abocant, hi havia una coincidència gairebé clònica: formació, idees religioses, polítiques, intel·lectuals, afeccions... En les converses posteriors constatarem que ens comunicàvem amb gran facilitat, com tenint la sensació que ens coneguéssim de sempre....I a poc a poc, vas operar de revulsiu a la meva libido, al meu ego, a la meva relació de parella...

El dia tenia un sol objectiu : retrobar-nos. Obria amb nervis de primera cita l'ordinador, i, en iniciar el xat i veure't, una bandada de papallones volejava al meu estómac.

Va ser en una d'aquestes converses, quan tu, crec que vas ser tu, -no en tinc consciència clara, però no entrava en les meves expectatives trepitjar aquest terreny- em vas portar a fer l'amor virtualment. Em vas deixar desconcertat, però em vas recordar també la meva proposta d'una relació sense límits. Era un repte, em seduïes, em sentia atret totalment per tu... Bé, vaig pensar i si ella ho desitja per què negar-s'hi...però alhora una veueta em deia " t'està reptant", "vol posar-te a prova". No sé si tot això va durar un breu instant en la nostra conversa, o per contra va ser un enorme i dilatat temps on en la teva pantalla no apareixia una sola paraula meva; per a mi el temps es va congelar. No sé d'on vaig treure els arrestos per a posar-me a escriure un relat eròtic que a més havia d'aconseguir -això almenys passava per la meva imaginació- ser prou coherent per a erotitzar-te i demostrar que jo estava realment erotitzat i a la vegada deixar clar quins eren els meus sentiments cap a tu... Tot plegat, Déu meu!, sense assaig, sense pensar-ho; així, de cop i volta.

No sé a què vaig recórrer i ignoro si realment tot el que et deia anava aconseguint els meus propòsits, del que estic segur és que el pensament de "això ho faig per tu" va estar present en la meva ment durant tot aquest temps. Em sembla recordar que vaig ignorar la pantalla durant un moment i vaig intentar expressar l'inexpressable, mentre curiosament tot el meu cos s'erotitzava fins a una evident erecció. En aquest instant, vaig aixecar el cap i vaig llegir uff a la pantalla. Havies escrit durant el relat dues o tres frases curtes, monosíl·labs, i de sobte, em vaig quedar perplex, què estava fent? la persona que tenia a l'altra banda em prenia el pèl?. Em semblava evident que ho havia espatllat tot, em sentia malament amb mi mateix. Jo no buscava això, què m'estava passant?

Crec que des d'aquest instant desitjava desconnectar, pensar tot allò detingudament. Tu vas notar el tall brusc en el meu relat, en les meves paraules, encara que ens vàrem acomiadar afectuosament fins al dia següent.

Aquella nit no vaig poder aclucar l'ull, eres com una obsessió en mi i el que havia passat seguia plantejant-me mil dubtes: el login del teu Correu Electrònic, era masculí o femení? Ves a saber! Havia fet l'amor amb algú virtualment per primera vegada, m'havia quedat nu i ho desconeixia tot sobre tu. Eres una dona fogosa, un gai, o simplement un adolescent que hàbilment m'havia portat fins a allà? D'altra banda, necessitava que fossis tu qui deies ser, ho necessitava perquè jo em sentia totalment enganxat a tu... esborrariem l'episodi i podíem seguir conreant la nostra amistat; però allò ho havia d'aclarir. Vaig recordar llavors que tenia vells programes de IRC que identificaven coses de les persones que xerren i vaig decidir que els instal·laria ràpidament, però abans havia d'exigir-te que et traguessis totes les caretes. No era possible que jo m'hagués descobert tant i tu tan poc. L'únic cert que sabia de tu era que usaves un servidor seriós; però qui eres?, podies ser un professional que estudiava la comunicació, les relacions o el sexe al xat, i a mi se'm posaria cara d'estúpid ...

Suposo que vaig ser dur amb tu en el següent encontre. Havia decidit que la millor estratègia era conduir la conversa fins a demanar-te que em seduïssis, que em fessis l'amor tu, sí, això era el millor, a veure què passava. Havíem quedat a les 10,30 . De pressa, furiós i amb nervis, vaig pujar al campus i, amb mitja hora de retard, vaig entrar al xat. M'estaves esperant. Em vaig disculpar i vaig intentar entrar suau com havia decidit, però ràpidament, els meus sentiments em van traïr i vaig llançar tot el llast acumulat, m'imagino que embolicat a la vegada amb el meu més sincer anhel de què tot fos tal com jo volia. Em vas contestar que com podies demostrar-me que tot el que ens havia passat era espontani i vaig deixar a les teves mans la manera. Molt aviat una sèrie de números van anar apareixent a la pantalla amb un lacònic pots trucar-me ara si vols.

Després de marcar atropelladament el número, en aquell moment el meu cor ennuvolava qualsevol indicatiu de pensament, allà estaves tu, una veu de nena amb un accent marcadament lleidatà que tan evocadors records tenen en la meua vida i experiència. Va ser quelcom molt breu, la tensió i l'emoció van fer que pronunciés les paraules més barroeres de la meua vida. Em vaig sentir com l'adolescent que vaig ser quan es va dirigir per primera vegada a aquella nena de Lleida que fou el primer amor. Era incapaç d'articular res coherent, amb sentit, perquè tots els meus sentiments es contradieien en aquell moment. Instants després aparegué al meu ordinador una foto de carnet: el pas dels anys en tu com en mi havien deixat les seves empremtes; però era la imatge d'una dona madura, plena i bonica.

Els dies i fets que es van succeir després van ser un rosari de trobades i llargues esperes fins a la següent, crec que no vivia, sinó per tornar a trobar-me amb tu, una i una altra vegada. Tant, que tenia la temptació d'abandonar-lo tot.

Em trucaves, m'escrivies uns mails desbordants de tendresa i d'amor, jo em deixava estimar i fins i tot vaig arribar a reviure emocions i sentiments que creia endormiscats definitivament... Vaig imaginar, en un atac d'irracionalitat, que m'havia enamorat de tu.

Però, a cop de trobades, em van venir unes ganes boges de saber-ho tot de tu...¿ era possible que m'hagués enamorat així, com un adolescent, d'una dona que no coneixia? Aquestes ànsies de saber-ho tot em van fer fer moltes rucades, l'última, ahir. Veuràs, a les 0:20 el meu robot, que també deu ser idiota, em va dir:

[Gaia] is [ircap]666@54[edfg].tarragona.es

[Gaia] [using] tpo8.an.[adm].[IPQ] Clients

No vaig poder resistir-me i vaig entrar. Només preguntar, va aparèixer una resposta automatitzada <"ara no puc estar per a tu, però si t'abelleix una mica d'erotisme, entra a <http://gaia.eros.com>. Si vols més emoció, busca'm a <http://gaia.sexo.com>; però, si el que necessites és una cosa diferent, penetra a <http://gaia.climax.com>. Dintre d'uns minuts torno i m'expliques quin t'ha agradat més">.

Confús, vaig comprovar l'IP i no hi havia el menor dubte: coincidia amb el teu. Mig incrèdul, com un autòmat, vaig teclejar les tres direccions. Hi va haver un moment, no em va vergonya confessar-ho, quan em vas demanar el número de visa, unes llàgrimes entremaliades van entelar els meus ulls i em van dificultar seriosament veure la pantalla amb nitidesa. Allà estaves tu, esplèndida, amb un ritual que em sabia de memòria, amb unes paraules que estaven tretes del nostre diccionari, podria haver recitat de memòria cada sospir, cada nou pas...

Avui, per esvaïr definitivament tots els meus dubtes, he entrat al canal amb el teu nick. Només entrar, un allau de peticions de privats m'ha envaït. He acceptat cortesament cadascun d'ells. He fet veure que eres tu i he anat llegint frases més o menys idèntiques "he entrat a la teua web i m'ho he passat molt bé" "em sedueixen les teves propostes eròtiques" "em plaurà explicar-te les meves vivències aquesta nit..." La evidència parla per si mateixa, no hi ha dubte: ets tu i necessites explorar nous horitzons.

No et disturbo més, entenc que la nostra història ja no omple les teves ànsies d'aventura, que és més divertit ser un número en moltes agendes i en els notify de molts ordinadors.

No podré competir amb tants cavallers. No em queda més que dir-te que he estat sincer, que cadascuna de les paraules que en els nostres mails he escrit han estat sentides i només pretenien que la teua vida s'omplís de somriures. Però el nostre pacte s'empara en una comunicació que es pot tancar en qualsevol moment, sense que calgui cap explicació, simplement perquè ja no ens reconeixem en aquells subtils fils platejats en els que van viatjar els nostres somnis.

No vull posar-me melodramàtic, però sí repetir-te que he procurat respectar-te, somiar-te i estimar-te sense enganys...

I respectar-te és acceptar les teves decisions, fins i tot si aquesta decisió és trencar el nostre pacte d'amistat i de fantasies i incomplir el nostre compromís de sinceritat

Si, ja sé que em repeteixo, que el meu vocabulari és limitat, però és el que vaig voler compartir amb tu. En fi, obre les finestres d'aquesta habitació que potser vaig ocupar en el teu cor i deixa que entri aire nou.

No temis res de mi, mai irrompré en el teu telèfon ni t'assaltaré per traïció, mai ho he fet i saps que no ho faré. Sabré silenciar el meu estol de papallones perquè no et molestin amb el seu voleteig

I si somiar-te, imaginar-te, recordar-te t'és també molest només has de dir-m'ho, que mai una abraçada ho és si no és compartida. Ja buscaré la manera d'aprendre a bufar aquests núvols que tenen el teu nom perquè viatgin a altres horitzons.

Sé que el meu cor continuarà bategant quan aparegui a la meua pantalla el nick gaia, encara que darrere d'ell no

sàpiga si hi ets tu o es tracta d'un imant comercialitzat.

I com a comiat un petó? No, sense una abraçada. Una abraçada d'aquestes protocol•làries que s'escriuen abans d'un comiat formal? Tampoc: no sabia fer-te-la. Una frase lapidària? No és el meu estil. Sempre he pensat que el que té de bo la memòria és que ens permet oblidar, que ens facilita reconèixer-nos només en allò que va deixar un somriure en la nostra vida. I potser és així per a mi perquè segueixo reivindicant la vida i no la mort, perquè l'única relació possible es recolza en el respecte.

De la mateixa manera que el cel vol l'abraçada de la llum del dia i la nit el somriure d'estrelles, desitjo que algun dia, en algun lloc, trobis la felicitat que busques.
navegant